

Prolog

Tomáš Volf si dlaní zastínil oči. Ostré slunce se odráželo od oken protějššího bloku.

„Docela pěkná holka, že?“ ozval se za jeho zády hlas technika. Ucítil na rameni tlak ruky. Pochopil, že překáží, a rychle vstal. Jeho krevní oběh se v tom dusnu na tak náhlou změnu polohy nestačil adaptovat. Zatočila se mu hlava, rudé mžitky se snoubily s odrazy slunečních paprsků.

Hlavně sebou nesmím seknout, pomyslel si. Omdlít na prvním výjezdu, to by byla munice pro nové kolegy! A tahle blondatá bohyně by mi to dala sežrat, napadlo ho při pohledu na Evu.

Eva Černá si ale ničeho nevšimla. Měla co dělat sama se sebou. Ani ona na sobě nechtěla nechat znát nervozitu smíšenou s podivnou fascinací mrtvou dívkou. Rozechvěle sledovala technika, jak rutinními pohyby manipuluje s tělem – jednou rukou se dotýkal oběti, ve druhé držel mikrofon, do kterého nezúčastněným hlasem namlouval komentář. Za jeho zády stál další kolega s kamerou.

Technici výjezdové skupiny na místě operovali ještě předtím, než Tomáš s Evou dorazili. První věc, kterou od nich nováčci uslyšeli, byla gratulace. Váš první mord, to šlo rychle, přátelé!

Pro staré harcovníky to musel být veselý pohled. Dva zelenáči se zmateně podívali nejdřív na sebe, potom na muže v igelitových overalech a gumových rukavicích. První se vzpamatovala Eva.

„Ale nám řekli, že je to sebevražda. Že ta slečna vypadla z okna.“

Jeden z techniků, ten, který teď mluvil do mikrofonu, zakroutil hlavou. „Tak to už neplatí. Tohle nebyl žádný pád z výšky, je zardoušená.“

Kapitola 1

Tomáš se znovu rozhlédl kolem sebe. Nacházeli se ve vnitřním prostoru velkého panelákového bloku. Napočítal by desítky oken, možná dokonce stovky. Domy obepínaly poměrně široké prostranství porostlé vyprahlou trávou a ozdobené barevným dětským hřištěm, na kterém si teď nikdo nehrál.

Celé to působilo dojmem amfiteátru pod širým, světle modrým nebem.

„Jak je kurva možný, že si nikdo ničeho nevšiml?“ prolomila ticho Eva, hlas stejně drsný jako slovník. Chlapi od techniků pootevřeli ústa. Tomáš se usmál. Během cesty na místo činu už měl tu čest pár vulgarismů vyslechnout.

„Anonymita velkého města,“ poučil ji. „Tohle je typický panelákový sídliště. Lidi sem chodí spát, ale neznají ani svého souseda. Ničeho si nevšimaj, nic nevidí, nic je nezajímá, snad jen kam zaparkujou auták. Nic jako komunitu tady nenajdeš. Každěj sám za sebe.“

„Ty seš nějakěj chytřej,“ zpražila ho. Technici se tiše zachechtali. Tomáš zrudl. Rád by nějak bystře zareagoval, ale nic vhodného ho nenapadlo. Vedro vysušilo poslední zbytky jeho ostrovtipu.

Situaci zachránila černá dodávka, která jim neslyšně zastavila za zády. Dva muži s nehybnými

obličejů počkali, až kriminalisté ukončí ohledání. Potom tělo beze slova naložili.

Tomáš sledoval, jak pohřební vůz beze spěchu odjíždí a jak před ním všichni ustupují z chodníku. Ve vzdálené mezeře mezi domy se v horkém vzduchu vlnil úzký průzor do krajiny za městem. Vypadalo to jako les, ale stejně dobře to mohla být jen fata morgána.

„Vy to tady máte na povel?“

Tomáš s Evou se otočili. Za nimi stál policista v uniformě a podezíravě si je měřil.

„Jasně,“ odpověděla Eva suverénně.

„Už to můžem rozpustit?“ Muž ukázal na prostor vymezený policejní páskou. Bez mrtvého těla působil absurdně.

„Počkejte, řekněte mi, kde se máme ptát po záznamu z těch kamer?“ Tomáš ukázal někam nad svou hlavu. Ze střechy paneláku trčela krátká tyč, na jejímž konci visela černá baňka městského kamerového systému.

Policista se hlasitě rozesmál. „Vy to nevíte? Jsou to jenom atrapy. Předražený výběrko, stálo to víc než funkční kamery. Ale prý je to prevence, takže žádný problém.“

„To znamená, že záznamy neexistují?“ divila se Eva. „To snad není možný, ne?“

„U nás je možný všechno,“ pokrčil policista rameny. „Však za ty skandály po volbách vyházeli půlku lidí. Máme tu podstav. Ne že by ti noví na radnici byli o moc lepší, víte, jak to chodí...“

„Dobře, tak zkusíme sehnat něco jiného. Třeba tu maj lidi kamery v domovních vchodech. Nebo v nějaký herně,“ přemýšlel Tomáš.

Policista se ušklíbl. „Tam toho moc nenajdete, soukromý kamery přece nesmějí zabírat veřejný prostor.“

„Stejně to zkusíme,“ řekla rázně Eva. „Díky.“

„A co ti občani tady, máme je sepsat, než je rozeženem?“

„Ano prosím, buďte tak hodní,“ přítakal Tomáš.

Bylo zvláštní, jak málo lidí se tady shromáždilo. Tomáš mnoho míst činu na vlastní oči zatím neviděl, ale už jenom zkušenosti s dopravními nehodami ve městě mu dávaly za pravdu v tom, že dav čumilů se umí vynořit odnikud a pak už jenom bobtná.

Tady na sídlišti přilákala mrtvá holka sotva deset lidí, povětšinou důchodového věku, kteří se pořád ještě tlačili na pásku a bránili policistům v její likvidaci. Opodál procházela maminka s kočárkem, hezké nohy v krátké sukni, druhé dítě jí svíralo ruku a houpavě drželo krok s těmi ladnými lýtky. Před jedním vchodem na vzdálenějším konci bloku se shromažďovala skupina Romů, čile gestikulovala a pokřikovala na rozlitané děti. U nedalekých popelnic se jakýsi bezdomovec, přehnaně oblečený do černého hubertusu, s bohorovným klidem propracovával obsahem kontejneru na starý papír, jako by se tu nic zajímavého nedělo.

„Z těch stejně nic kloudného nedostanem,“ prohodila Eva.

Tomáš přikývl. „Asi ne. Tak jedem.“

Rozloučili se se zbývajícími kolegy a nasedli do služební fabie. Okna paneláků je nehybně sledovala a občas po nich výhrůžně bleskla odraženým slunečním paprskem.

Marta roztáhne těžký závěs. Slunce ji oslepí. Do tváře ji udeří horko. Hotová výheň, tam venku.

Očima projede okolí, na obzoru zaznamenaná zelené svahy za hranicí města, nad výpadovkou se modrá logo čerpací stanice. Potom její pohled klesne dolů do hlubiny pod ní. Závrať se dostaví okamžitě. Ostatně jako vždy.

Rychle zase zatáhne. Ujistí se, že dovnitř žádnou škvírou neproniká ani ten nejtenčí proužek žlutého svitu.

Okna má zatemněná celý den. Cítí se tak bezpečněji, schovaná ve svém hnízdě. Nikdo na ni nevidí. Ani slunce. A ona nevidí ven.

Posadí se zpátky na rozkládací pohovku. Její oblíbený pořad začíná. Lidé v televizi Martě nevadí: nemluví na ni, nic po ní nechtějí, nesmějí se jí, nedívají se na ni. Ano, i v televizi jsou zlí lidé, ale člověk je pozná. Marta je umí poznat.

Sedí ve svém hnízdě, v malinkém bytě, v pokoji, který je pro ni vším. Kuchyňský kout, pohovka, televizor, závěsy na okně. Když je čas spát, rozloží Marta gauč a hodí přes sebe deku.

Televize hraje nahlas. Je to hluková zeď odrážející zvuky, které panely nezadrží. Když je zapnutá, není z okolních bytů slyšet nic. Žádné hlasy, splachování záchodu, skřeky těch, co si dělají potěšení, křik cizích dětí. Žádná hudba. Nesnáší to, bojí se toho. Zní to jako hlasy duchů.

Z duchů má Marta strach. Skoro tak velký jako z lidí.

Jenom tady, se zapnutou televizí a zataženými závěsy, se cítí dobře. Nejradši by zamkla dveře a klíč zničila, aby už odtud nikdy nemusela odejít.

Ví ale moc dobře, že to nejde. Marta ví hodně věci. Není hloupá. I když si to o ní lidé myslí, ona hloupá není. Jen jí prostě déle trvá, než něco pochopí. To jí řekla sou-družka učitelka ve škole. Marta nemůže být hloupá, když chodila do školy.

I když ta škola byla zvláštní.

Obvodní oddělení pro Východní sídliště sídlilo v nízké jednopatrové budově, která se krčila před panelovými domy na samotném kraji zástavby.

„Tak vás tady máme,“ poznamenal bodře poručík Kovanda. „Vy nám to tady budete řídit, jo?“

„Jo, to jsme my,“ usmála se Eva Černá rozpustile a podala vedoucímu vyšetřovateli obvodního oddělení ruku.

„Doufám, že nás v tom nenecháte,“ přidal se Tomáš.

„To víte, že ne. Ale je to nezvyklá situace a některý kluci to budou hůř snášet, to musíte chápat.“

„Pro začátek by stačilo, kdyby nás třeba pozdravili,“ utrousila Eva.

Kovanda pokrčil rameny, jeho dobrácký výraz mírně ustoupil. „Tak jdem do zasedačky a já vás představím, aby vás už všichni bezpečně poznali.“

Nastoupení příslušníci policejního sboru, zasloužilí policajti i mladíci v uniformách, se na hostující vyšetřovatele dívali s neskrývanou skepsí. A pokud by se nad tím Tomáš Volf hlouběji zamyslel, což v žádném případě neplánoval, našel by v těch pohledech nejen nedůvěru, ale také mírné pohrdání.

Eva si takové věci zjevně nepřipouštěla. V zasedačce s výhledem do březových náletů za městem se ujala slova a nenechala se zastavit. Vynikl přitom jeden protivný tik, který na ní Volf dosud nestačil zaznamenat. Když mluvila trochu déle a potřebovala se u toho soustředit, zavírala oči.

Tomáš přemýšlel, jak dlouho tenhle případ zůstane v jejich rukou. Vedoucí krajské kriminálky nadporučík Dvořák jim ho přidělil jako sebevraždu. Tu by dva nováčci zvládli zpracovat spolu s obvodáky, pod které spadá místo činu. Zjištění, že dívku někdo zavraždil, však situaci poněkud zkomplikovalo.

Nakonec se Tomáš a Eva domluvili s poručíkem Kovandou na tom, že budou pokračovat. Alespoň do té doby, než shora přijdou jiné pokyny.

Dostali k dispozici pár lidí, které mohl Kovanda podle svých vlastních slov postrádat. Sám nevypadal zrovna nadšeně, ale zdálo se, že z jeho strany bude převažovat konstruktivní přístup k celé věci.

Rychle svolal poradu s cílem shromáždit co nejvíc informací o okolnostech nálezů těla i místě činu jako takovém. Vyšetřování mohlo začít.